

נעורים, מכת ברק באורך חמש שנים מתוך המחזור "שכנים"

Sudervės gatvė, Vilnius

הצפיפות תמיד היתה אחותנו. אצלנו תמיד
מסתירים בכל בקר את המצעים בארגז,
כי ישנים בסלון. השם קם את דמה
של הספה שנפתחת כל ערב, של שטיח הקיר
שאיינו נכדו של שום גובלן-אבירים מקלונאי.
כשהבית צפוף, אפשר ללמד להבין ארמית
של שיחות ההורים, ואת שפת הברווז
של הדירה השכנה. "גע-גע-גע, היא עצמה
אשמה." מי שמע, מי ראה, מי מכיר
את פרוץ הצפיפות, לעגני, גמלוני?

היא ספרה בגחוף שמריוס מהקומה השביעית
עשה תאוונה ואשתו נהרגה, גע-גע-גע.
הוא נשאר בדירה עם הוריה, כי לא היה בית אחר,
ודמינתי כיצד חותנתו שופתת בכל בקר קומקום
ומוזגת לו תה, ומגישה לו בערב קציצות.
ענויי הצפיפות. מי שמע, מי ראה. את ראית?
לא ראיתי. הצפיפות, מנצחת, שפלה, לעגה
לארבעים ושמונה מטר רבוע של אבדן מחרחר,
לגעגוע נצחי. ואחרי שנקום,
נשמע איך הומות היונים בשפת קרקוש הכוסות.

Molėtiškių gatvė, Nemenčinė

פֶּאן ופֶּאני מְרִצִינְקֵבִיץ' גְּרוּ עֲשָׂרִים שָׁנָה
מול הבית של יוזס ויהודית.
שְׁכָנוֹת טוֹבָה עֲשׂוּיָה מְבַקְרֵטוֹבִים וּמְמִזְגָּאֵוִירִים
שְׁעָפִים מֵעַל שְׁתֵּי גְּדֵרוֹת הָרֶשֶׁת, מֵעַל
הָרְחוֹב הַצָּר, כְּמוֹ פְּרָפְרִים,
לְבִנוּי הַכְּרוֹב הָעֵדִינִים כְּכַתְנֵת יְלָדוֹת.
פֶּאני מְרִצִינְקֵבִיץ' גְּדָלָה פְּטוֹנִיּוֹת.
פְּרָפְרִיּוֹת, לְבָנוֹת, שֶׁנֶּרְאוּ חֲגִיגִיּוֹת כְּמוֹ עוֹגוֹת קְנוּיֹת
רַק מִפְּנֵי שְׁלָנוּ לֹא הָיָה. לָנוּ הָיוּ פְּרָחִים אַחֲרִים.
דְּלִיּוֹת, אֲדָמוֹנִיּוֹת, צְבֻעוֹנִים. הָיוּ לָהֶם שְׁלוֹשׁ פְּנֹרוֹת,
צְבוּעוֹת מִבְּחוּץ בְּאוֹתוֹ צֶהָב הַמְּשַׁעַר בְּפָנִים.

עַם יֶאֱרָק, נִכְדָּם שֶׁל פֶּאן ופֶּאני מְרִצִינְקֵבִיץ',
הָיָה אֶפְשָׁר לְשַׁחֵק כְּשֶׁלֹּא הָיָה עִם מִי.
מִצָּאֵתִי בֵּין הַפְּטוֹנִיּוֹת בְּקִבּוּק יְפֵה מְזֻכָּכִית כְּחֶלְה,
בְּצוּרָה שֶׁל דְּבִי, חֲמוּד כְּאֵלוֹ לֹא הָיָה חִפֵּץ וְרוּק,
כָּל כֵּן חֲמוּד שֶׁהִטְלֵתִי אוֹתוֹ בְּרֹאשׁ שֶׁל יֶאֱרָק.
בְּאֵמֶת שֶׁלֹּא הִתְפֹּנְנֵתִי לְשׁוֹם דְּבַר.

יֶאֱרָק דָּמָם. פֶּאני מְרִצִינְקֵבִיץ' צְעָקָה עָלַי, "לְכִי, לְכִי,
פְּרִצוּף יְהוּדֵי רְקוֹב, שֶׁלֹּא אֶרְאֶה אוֹתְךָ שׁוֹב!"
אֵמָא שֶׁל יֶאֱרָק מִצָּאָה שְׁזֹאֵת רַק שְׂרִיטָה,
שְׁמָה קִצֵּת יוֹד וְסִלְחָה לִי. כָּלֵם סִלְחוּ לִי,
רַק פֶּאני מְרִצִינְקֵבִיץ' עוֹד עֲשָׂר שָׁנִים
בְּמִקוֹם לְבִנוּי הַכְּרוֹב שֶׁל הַגְּשָׁמִירֵדִמְחָרִים
הַעִיפָה מֵעַל הַגְּדֵרוֹת עֲכָבְרִים מֵתִים
שֶׁל יְהוּדֵימֵתִת־פֶּגְרוֹ וַיִּנְשׁוּפִי שְׁתִּיקוֹת.
רַק כְּשֶׁפֶּאן מְרִצִינְקֵבִיץ' עֹזֵב אֶת עוֹלָמְנוּ,
הִתְעוֹפֵף מֵעַל הַפְּטוֹנִיּוֹת כְּמוֹ סוֹנִיּוֹת זְקֵנָה
וְנִמּוּג בְּאוִיר הַסְּפּוּג בְּדִבְשׁ הַצֶּפּוֹן,
רַק אִזּוֹ חֲזָרָה פֶּאני מְרִצִינְקֵבִיץ' לְדַבֵּר עִם יְהוּדִית,
אֵמָרָה שְׁשׁוֹב מֵעֵנָן, וְיְהוּדִית סִלְחָה לָּהּ.
אֲבָל אֲנִי כָּבֵר הֵייתִי רְחוּקָה רְחוּקָה.

קיבוץ עין כרמל, ד.ב. חוף הכרמל

קירות דקים, ושרה ערה מחמש.
אין לה לאן למהר, אין לה שם משתמש
בשום דבר. היא מדברת לאמה הזקנה.
האם שותקת. אני מתעוררת: הקירות כמו פרוסות גבינה.
"אמא, מלא נמלים יש על השלחן, תראי.
על השלחן מלא נמלים, מלא נמלים, תראי.
תראי, יש מלא נמלים, אמא, על השלחן."
אבל כל הנמלים בעולם לא תקחנה את שרה מכאן.
לשרה קושה ללכת. לשרה קושה לחשב.
אמא שלה שותקת. גם היא שותקת לרב.
אחרי שיש וחצי כבר לא תגיד שום דבר.
מלא, מלא נמלים, שקטות וחסרות עבר.

רח' ויתקין, חיפה

שלוש סכות גדולות קבעו למקומה
את תסרקתה של הגברת מינסטר.
שפתים שאף פעם לא בקשו לגימה
שמרו על כספה של הגברת מינסטר.

הן נפרדו כדי להעלות את שכר הדירה
או לנזף בדיירת הצעירה.
אבל היא לא היתה איזו שוחרת רע,
היא פשוט היתה גברת מינסטר.

היא עדין נהגה, בעלה כבר לא,
שערו היה סתור, ונראה שגילו
נמצא בצד השני של הספירה.
ובכל זאת, כשהתלוננתי על תקלה,
גברת מינסטר הסיעה את בעלה
לתקן בעצמו את הבאג בדירה.
פחדתי שיפל מהסלם על פניו,

אבל היא חסכה על חשמלאי ושרברב.
היא היתה חסכנית, גברת מינסטר.

כשעזבתי, השפתיים הדקות העלו
את המחיר לדירת הבאה של הגברת מינסטר.
היא צבעה את הקירות ב־International Klein Blue
מספר ששים, כדי לעצבן את הגברת מינסטר.

אבל את זה גליתי רק בהמשך,
כי בזמן אמת רק חשבתי איך
עוזבים במועד, ועל איך שהתהפכו הקרבים
כשנסיתי לנחש את הכאב שיסר
את גברת מינסטר, ואת החיוך הפתיני החסר
ששכחה ברפובליקת ויימר.

רח' אנטוקולסקי, תל אביב

חזרתי הביתה, מצאתי פתק קצר:
"שלחו לך פרחים, השאירו בדירה מספר

שש." בדירה מספר שש גרה גברת רוזנטל,
בת שמונים, אבל עדין נהגה באוטו.
גברת רוזנטל העמידה את זרי באגרטל
בדמות אשה ארפת-עינים, כמו גבורה של ג'וטו,

ובכל מקום היו מגזינים של אמנות ופסלי חמר,
וספרים עם פונטים של עברית ישנה –
ארכאולוגיה של הדפוס, עולם שנשמר
בעיניהם של אנשי הספר שבאו לכאן בשנה

הנכונה. זה נראה כאלו החפצים עורכים מסכה
והזמינו את בעלת הבית כאורחת כבוד.
שאלתי: "אולי את רוצה את הזר?" והגברת קבעה:
"זה נשלח אליך, ילדה, תהני מאוד."

וּכְשֶׁגִּבְרַת רוֹזְנֵטל מָתָה, כְּתָבוּ בְּעֵתוֹן
שֶׁעֲצָבָה אֵיזָה אֶלְף סְמָלִים לְתַפְאֶרֶת מְדִינַת יִשְׂרָאֵל,
שֶׁתְּמִיד יוֹדְעֵת הֵיכֵן לְצַקַּת בֵּטוֹן,
וְעוֹנָה בְּפוֹנְטִים עוֹרִים לְמִי שֶׁשׁוֹאֵל.

רח' עליית הנוער, תל אביב

יְלֵדָה וְיָלֵד
רָצְחוּ אֶת אַחֻתָּה הַתְּאוּמָה בְּבֵית הַסֵּמוּךְ.
טְרַגְדִּית נְעוּרִים
שֶׁמְקוֹמָה בְּאֶגְדוֹת הַיְשָׁנוֹת,
כְּשִׁירֵיבוֹת בֵּין אַחֻוֹת
עוֹד נְחֻשָׁבָה לְתוֹפְעֵת אֲמֵת.
מִדּוּעַ כָּאֵן, עֵכָשׁוּ?
כִּי הָעֵבֶר הַמְדַמֵּם רוֹצֵה לְהִתְגוֹנֵן
מִפְּנֵי עֵתִיד, מִפְּנֵי הָאֶהְבָּה,
מִפְּנֵי אָנָּה וְאֵלֶּזָּה, לְבִסּוֹף.
הוּ, נְעוּרִים, מַכֵּת בְּרֶק
בְּאֶרֶץ שֶׁל חֲמֵשׁ שָׁנִים!
שִׁירִי, עֲצָרִי!
הִיא לֹא עֲצָרָה.